

Sygn. akt IV P 1150/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 20 lutego 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Górny

Protokolant: Justyna Niemczyk-Szytar

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lutego 2013 r. we W.

sprawy z powództwa Z. K.

przeciwko C. G.prowadzącemu działalność pod firmą (...)z siedzibą w S.

o zapłatę wynagrodzenia, ekwiwalentu za niewykorzystany urlop

zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 732, 43 (siedemset trzydzieści dwa 43/100) złotych;

nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa SR dla Wrocławia- Śródmieścia) kwotę 37 zł tytułem opłaty stosunkowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy;

Wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powód Z. K.wniósł pozew przeciwko pozwanemu C. G.prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...)z siedzibą w S., w którym domagał się, po ostatecznym sprecyzowaniu, zasądzenia kwoty 458,15 złotych z tytułu wynagrodzenia za pracę w lipcu 2012 r. i kwotę 274,28 złotych z tytułu ekwiwalentu za cztery dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł między innymi, iż strony zawarły umowę o pracę na czas określony od 08.06.2012 r. do dnia 06.07. 0212 r. na stanowisku murarza na budowie w m. S.. W związku z tym, że w miejscu pracy nie było urządzeń ani narzędzi potrzebnych do wykonywania powierzonej pracy, zawarto umowę dzierżawy urządzeń – narzędzi na okres od dnia zawarcia umowy do zakończenia umowy o pracę. Do ostatniego dnia pracy tj. do 06.07.212 ani w dniach następnych pracodawca nie wręczył powodowi umowy o pracę na dalszy okres. Powód wykonywał pracę do 10 lipca 2012 r. Powód nie otrzymał zapłaty za lipiec 2012 r. oraz ekwiwalentu za urlop.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu podniesiono, iż pomiędzy stronami istnieje konflikt na gruncie zaboru mienia należącego do pozwanego. Strony ustaliły, że do czasu rozstrzygnięcia kwestii zabranego mienia pozwany zabezpieczy dochodzone przez powoda roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powód Z. K.został zatrudniony przez pozwanego C. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą A.(...)P. na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 08 czerwca 2012 r. do dnia 06 lipca 2012 r. na stanowisku murarza, w pełnym wymiarze czasu pracy. Strony ustaliły wynagrodzenie na kwotę 1800 złotych brutto. Strony jednocześnie zawarły umowę dzierżawy narzędzi w postaci poziomicy, wkrętarki, maszynki do płytek, kielenki i młotków. Jako wydzierżawiającego wskazano w umowie dzierżawy pozwanego, zaś powód został określony jako dzierżawca.

Dowód:

- umowa o pracę k. 4;
- umowa dzierżawy k. 5;

Powód w okresie zatrudnienia nie wykorzystał przysługujących mu czterech dni urlopu wypoczynkowego. Powód zaprzestał świadczenia pracy w dniu 10 lipca 2012 r., albowiem do tego momentu pozwany zapowiadał, że strony zawrą umowę na dalszy okres.

Dowód:

- świadectwo pracy k. 6.

Pozwany nie wypłacił powodowi wynagrodzenia za okres od 1 do 10 lipca 2012 r. oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Powód wzywał pisemnie pozwanego do zapłaty tych należności. W dniu 13 sierpnia 2012 r. pełnomocnik pozwanego powiadomił Z. K., iż naliczenie wynagrodzenia powoda nastąpi po powrocie z urlopu osoby zajmującej się naliczeniem wynagrodzeń. Pismem z dnia 6 listopada 2012 r. pełnomocnik pozwanego wezwał powoda do zwrotu następujących przedmiotów: dwóch przedłużaczy 30 metrów każdy, „złodziejki” (do gniazdek elektrycznych), dwóch podręcznych skrzynek narzędziowych z kompletem śrubokrętów, dwóch dużych kłódek antywłamaniowych, miarki budowlanej, poziomicy, szpachli, ewentualnie do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 1500 złotych.

Dowód:

- wezwania do zapłaty k. 7, 9;
- pismo k. 8;
- pismo k. 10.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zebrany materiał dowodowy ma w istocie jednoznaczny charakter, zaś ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd są bezsporne. Strona pozwana, mimo iż wniosła o oddalenie powództwa, potwierdziła fakt niewypłacenia powodowi wynagrodzenia oraz ekwiwalentu za urlop. Ze świadectwa pracy wynika przy tym, iż bezspornym jest również okoliczność, iż powód świadczył pracę do 10 lipca 2012 r. oraz, że przysługiwał mu urlop wypoczynkowy w wymiarze 4 dni, którego nie wykorzystał.

Pozwany podniósł natomiast, iż pomiędzy stronami istnieje spór co do mienia rzekomo zabranego przez powoda i w związku z tym C. G. miał dokonać zabezpieczenia roszczeń powoda. Powołany argument nie może prowadzić w żadnym wypadku do oddalenia powództwa. Po pierwsze bowiem pracodawca nie ma uprawnienia do wstrzymania się z wypłatą wynagrodzenia pracownika do czasu rozstrzygnięcia kwestii zarzucanego pracownikowi zaboru przedmiotów należących do pracodawcy. Zgodnie z art. 87 §1 kp z wynagrodzenia za pracę nie można dokonywać potrąceń innych niż określone tym przepisem, zaś do takich nie należą domniemane należności pracodawcy nie stwierdzone tytułem wykonawczym. Strona pozwana nie przedłożyła jakiegokolwiek dowodu na okoliczność tego, że w stosunku do powoda miałby istnieć jakikolwiek tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności, który dawałby podstawę do zatrzymania części jego wynagrodzenia. Co więcej, pozwany nawet nie twierdzi, że taka sytuacja ma miejsce. Żaden przepis prawa pracy nie zezwala natomiast na dokonanie przez pracodawcę zabezpieczenia swoich domniemanych roszczeń na wynagrodzeniu pracownika, w sytuacji gdy roszczenia te nie zostały objęte tytułem egzekucyjnym.

Po drugie strona pozwana nie udowodniła tezy, iż powód miałby rzeczywiście dokonać zaboru narzędzi wskazanych w piśmie z dnia 6 listopada 2012 r. (k. 10). Co więcej chwila sformułowania tego roszczenia, to jest kilka miesięcy po zakończeniu stosunku pracy wskazuje na duże prawdopodobieństwo, iż twierdzenie to nie odpowiada prawdzie i zostało podniesione tylko po to, aby stworzyć pretekst do niewypłacenia powodowi zaległych świadczeń.

Całokształt okoliczności wskazuje więc, iż roszczenia powoda są słuszne co do zasady. Powodowi nie wypłacono wynagrodzenia za pracę za okres od 1 do 10 lipca 2012 r. oraz nie uregulowano ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Powód przedłożył wyliczenie powołanych wyżej roszczeń (k. 15), które nie jest z całą pewnością zawyżone. I tak powód przepracował siedem dni roboczych w lipcu 2012 r., przy czym ten miesiąc obejmował 22 dni robocze. W tej sytuacji dochodzone wynagrodzenie brutto w kwocie 458,15 złotych jest nawet niższe, niż to które powodowi przysługiwało zgodnie z umową o pracę, w której wynagrodzenie ustalono na kwotę 1800 złotych brutto.

Powód nie wykorzystał czterech dni przysługującego mu urlopu wypoczynkowego. Ilość dni należnego powodowi urlopu, oprócz tego, że wynika ze świadectwa pracy wystawionego przez stronę pozwaną, to jest jeszcze zgodna z art. 154 §1 pkt 1 kp i art. 155¹ §1 pkt 1 kp i art. 155^{2a} §1 i 2 kp i 155³ §1 kp (20 dni przysługującego rocznie urlopu, za dwa miesiące zatrudnienia daje 3,33 dni, co należy zaokrąglić do 4 dni urlopu). Powód wyliczył ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy na kwotę niższą niż faktycznie przysługująca, albowiem do podstawy wyliczenia przyjął wynagrodzenia 1440 złotych brutto, zamiast 1800 złotych brutto. W efekcie należy uznać, że dochodzona przez niego kwota 274,28 złotych z całą pewnością nie przekracza należności wynikającej z przepisów § 15 – 19 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczególnych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu za urlop.

Mając na uwadze wyżej powołane względy Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku, mając na względzie także to, iż Sąd nie ma uprawnień do zasądzenia roszczenia ponad żądanie pozwu.

Zgodnie z art. 477² k.p.c. zasądzając należność pracownika, sąd z urzędu nadaje wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika. Z tego powodu orzeczono jak w punkcie III części dyspozytywnej wyroku.

Na podstawie art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał stronie pozwanej aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa kwotę 37 złotych, tytułem zwrotu opłaty sądowej, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy.

Zarządzenie:

- 1) odnotować,
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć stornie pozwanej z pouczeniem;
- 3) kal. 14 dni

08 marca 2013 r.